

Sandheden er bare, at skatteudgifterne har samme effekt for de offentlige finanser og formålgrupperne som effekterne af direkte overførsler eller tilskud fra det offentlige. Derfor bør de naturligvis også have en behandling, der svarer til den, de direkte tilskud får, og det vil sige, at skatteudgifterne bør underlægges den samme budget- og bevillingskontrol som direkte udgifter. Det anbefaler OECD, det anbefaler IMF, og det anbefaler vores egne statsrevisorer. Der er tale om ganske mange penge. Skatteministeriet har vurderet, at skatteudgifterne i 2006 udgjorde over 35 mia. kr. årligt.

Skatteudvalget har så haft skatteministeren i samråd om skatteudgifterne. Det var et godt og et dårligt samråd. Det var et godt samråd, fordi skatteministeren under samrådet erkendte, at skatteudgifterne er af betydning for den generelle prioritering af den økonomiske politik – noget, der i øvrigt blev kritiseret af et par af ordførerne før – fordi skatteministeren sagde, at der fremadrettet vil blive sat ekstra fokus på beskrivelsen af skatteudgifterne i de lovforslag, der bliver fremsat, så det kan altså sagtens lade sig gøre, og at der vil være en oversigt over skatteudgifterne på Skatteministeriets hjemmeside. Så mere besværligt og mere skønsmæssigt og mere usikkert er det altså heller ikke.

Men det var et dårligt samråd, fordi skatteministeren afviste at opgøre skatteudgifterne i forbindelse med forslaget til finanslov. Derfor det her beslutningsforslag, hvis indhold netop er at forpligte regeringen til at opgøre samtlige skatteudgifter i forbindelse med fremsættelsen af forslaget til finanslov.

Når vi ønsker den opgørelse, skyldes det ikke et ønske om, at skatteudgifter generelt skal afskaffes. Det skyldes hensynet til gennemsigtighed og offentlighed om, hvordan pengene anvendes. Usynligheden betyder en risiko for, at skatteudgifterne overses i prioriteringsdebatten, netop fordi der mangler åbenhed og gennemsigtighed, og fordi vi ikke politisk forholder os til dem.

Så er der undervejs i debatten i dag blevet rejst nogle indvendinger mod ønsket om at opgøre skatteudgifterne i forbindelse med fremsættelsen af forslaget til finanslov, og det synes jeg giver anledning til nogle kommentarer. Det er bl.a. fra den konservative ordfører sagt, at det er usikkert. Der er også andre, der har sagt, at det vil være svært at opgøre, hvad skatteudgifterne egentlig er. Jeg vil bare sige, at det er Rigsrevisionens vurdering, at beregningsusikkerhe-

den svarer til den usikkerhed, der findes i forhold til budgettering af andre typer af statens indtægter fra skatter og afgifter, f.eks. oliepenge fra Nordsøen og pensionsavancebeskatningen, ligesom der jo også, må man sige, er en betydelig beregningsusikkerhed på statens lovbundne udgifter. Så det, at det er usikkert, er ikke et argument, der i øvrigt vinder genklang, når vi snakker statens budget.

Så blev der sagt, at det er dyrt at opgøre og undersøge, og at det nogle steder slet ikke vil give mening. Men det er vel mere problematisk, at vi har en regulering, som vi ikke kender effekterne af, og at vi har en regering, som har vedtaget en regel hver femte time og ikke vil følge op på, hvordan de regler virker, hvor besværlige de er. Det synes jeg er manglende respekt for skatteyderne, og jeg synes, det er manglende respekt for de retsundergivne i landet. Der fremlægges jo årligt statusopgørelser over personalegoder og naturaliegoder, så det kan altså godt lade sig gøre.

Så er det også blevet sagt, at skatteudgifterne ikke bør fremlægges årligt i forbindelse med finansloven. Der vil jeg så sige, at der er en grundlæggende uenighed, ikke bare med SF og Socialdemokratiet og Enhedslisten, men også med OECD, som man vel ikke kan beskyldes for at være røde lejesvende, med IMF, som der jo heller ikke er nogen der sådan vil beskyldes for at være de rene ræverøde socialister, og med Statsrevisorerne, der jo er sammensat af et bredt udsnit af vores Folketing.

Kl. 18:00

Det grundlæggende formål med finansloven er at skabe et overblik over de statslige indtægter og udgifter, og en positiv særbehandling i skattesystemet har i princippet samme effekt, som kunne opnås ved direkte tilskud. Den eneste grund – og det er centralt den eneste grund – til, at skatteudgifterne ikke kan aflæses i finansloven, er, at der ikke er knyttet nogen betalingsstrømme til de enkelte skatteudgifter. Men det mindsker vel ikke behovet for at offentliggøre et grundlag for prioriteringen af pengene.

Så vil jeg endelig sige til argumentationen om, at alle skatter er skatteudgifter, fordi pengene alle sammen bør være i borgernes lommer, at hvis det skal passe, skal alle skatter falde ind under definitionen skatteudgifter, nemlig at der er tale om afvigelse fra det generelle eller det normale. Men konsekvensen af det vil jo så være et markant opgør med velfærdsstaten, som vi kender den, med børnepasning, med folkeskolerne,